

hint Formaal. Men hvis en Mand i Odense ønsker Valuta til et eller andet Formaal, siger man til ham: Det kan du ikke faa, vi har ikke Raad til at sælge vor Valuta eller købe fremmed Valuta til dette eller hint Formaal. Det betyder, at vi for Tiden er inde under en Bankvilkaarlighed, som vi for vort Vedkommende ønsker afløst af faste Regler, gennemført af denne Valutacentral i Samarbejde med det Rigsdagsudvalg, som skal nedsættes, og som i Henhold til Lovforslaget har den afgørende Myndighed. Naar man skal vælge mellem de to Ting, synes jeg ikke, Valget kan være saa forfærdelig tvivlsomt. Jeg er i hvert Fald for mit Vedkommende ganske klar over, at jeg ikke vilde være med til at give den Myndighed, som ligger i dette Rigsdagsudvalgs Haand, fra mig til Nationalbanken eller andre Pengeinstitutter her i Landet.

Det ærede Medlem nævnte ogsaa, at det, det først og fremmest drejede sig om, var, at Staten ikke selv drev en Underskudsvirksomhed. Det skulde man have tænkt paa noget før. Naar man skal karakterisere den afgaaede Regerings Virksomhed i finansiell Henseende, kan den netop karakteriseres med Ordet Underskud. Derfor skulde det ærede Medlem være den sidste, som begyndte at tale om den Underskudsvirksomhed, der praktiseres i Øjeblikket.

Fra konservativ Side har man atter været ude med Tolden. Nu var det ikke længere Guldtoled, nu gik man betydelig højere op — man kunde f. Eks. kalde det Diamanttoled. I alt Fald var det ikke længere Guldtoled, det drejede sig om, den generelle Forhøjelse af Tolden var man gaaet bort fra, men til Gengæld kunde man ikke alene gaa op til Guldtoledforhøjelser, men langt højere. Jeg tror, at det vilde være endnu farligere at gaa ind paa en Tankegang som den, at man skulde kunne gaa til en Forhøjelse af Toldsatserne med indtil 100 pCt. Mærkeligt nok — deri er jeg enig med den ærede Ordfører for de Konservative — syntes man ikke fra Venstres Side at reflektere paa Tanken om Told. Det synes, som om Venstre ikke mere er modtageligt for Toldindtryk, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Hidtil har det dog været saaledes, at Venstre, naar man fra konservativ Side viftede med Told, straks har været villigt til at gaa om Bord i en Toldpolitik som den, man har praktiseret i de senere Aar. Det er jo rigtigt, hvad den ærede Ordfører for de Konservative sagde for et Øjeblik siden, henvendt til Regeringen, at det gælder om de passende Indrømmelser overfor sine Forbundsfaeller, og jeg maa sige,

at Indrømmelser overfor Forbundsfaellerne — om de har været passende eller upassende, er en anden Side af Sagen — har foreligget i meget stor Udstrækning; om det er paa-skønnet tilstrækkeligt fra konservativ Side, er naturligvis en Sag for sig. Det minder mig for øvrigt om det gamle Ord, som siger: Afløst dine Standpunkter, saa vinder du dine Modstanderes Agtelse.

Om den Betænkning, der er afgivet af Udvalget, vil jeg gerne sige et Par Ord. Jeg gør det, fordi der i Betænkningen, som jo ikke blev omtalt ved anden Behandling, dels findes en Del polemiske Bemærkninger af de forskellige Mindretal, dels findes udtrykt vor Opfattelse af det foreliggende Lovforslag. Naar man fra Venstres Side hævder, at et Forslag som dette er formaalsløst som Valutaforanstaltning betragtet, hvilken Opfattelse syntes at finde Medhold hos den ærede Ordfører for de Konservative, tror jeg, at dette er fuldstændig urigtigt. Jeg tror, det er ganske urigtigt, at en Importregulering — og derved forstaar jeg selvfølgelig en Importbegrænsning — ikke skulde have nogen som helst valutamæssig Betydning. Det gamle Ord, som siger, at det, man sparer, er fortjent, gælder ogsaa i dette Forhold. Nu ved jeg nok, man siger: Ja, men hvad man sparer paa den ene Maade, paa Forbruget af een Luksusgenstand, det anvender man paa den anden Maade, idet man finder en anden Luksusartikel, som man kaster sin Kærlighed paa; Importreguleringen vil derfor ikke i nogen Henseende virke besparende; for de Mennesker, som ikke ønsker at spare, vil der altid være en Udvej til at komme af med Pengene. Det er selvfølgelig rigtigt til en vis Grad, men jeg tror ogsaa, det gamle Ord har Ret, at Lejlighed gør Tyv, at i det Øjeblik, der findes en Mængde Luksusvarer, som er importeret her til Landet, saaledes som det er sket i de senere Aar, er der en hel Del Mennesker, der for at tilfredsstille deres Forfængelighed køber en uhyre Mængde af disse Luksusvarer, som de aldrig vilde finde paa at købe, hvis der ikke var en saadan Mængde. Det forekommer mig, at Forfængeligheden i de senere Aar har fejret saadanne Triumfer her i Landet som ingen Sinde før. Dertil kommer, at vi er kommet op paa en Levefod, som vi sikkert aldrig før har haft, saa at det ikke alene er Luksusforbruget, men ogsaa det almindelige Konsum, som er kommet op paa en ganske anden Højde end tidligere, idet det er lagt fuldstændig om. Jeg tror derfor, det er nødvendigt før eller senere, selv om dette Forslag bliver